

ἀπέδιδεν ὅτι χάριν αὐτῶν εἶχεν ἀγοράσει, ἐκείναι δυσκόλως συνεκράτουν αἰφνιδίας ἐκρήξεις γέλωτος ἀνεξηγήτου, ὑπὸ τὰς πυκνάς καὶ βαθυχρόους καλύπτρας, αἵτινες προϋφύλαττον τὰς ἀδράς μορφάς των ἀπὸ τῆς ἐπιρρείας τοῦ θερμοῦ τῆς ἡμέρας φωτός.

Ἐπανεληθῶσα εἰς τὴν οἰκίαν ἡ Θηρεδία διηγήθη λεπτομερῶς πρὸς τὸν σύζυγον τῆς τὴν λυπηρὰν ταύτην Ὀδύσσειαν. Ἐκεῖνος, καίτοι προσεπάθει νὰ τηρήσῃ ψυχρὸν ἥθος, εἰς πολλὰ ὅμως χωρία τῆς ἀφηγήσεως, συνέσπαδεν ὀργίλως τὰς ὀφρῦς.

— Λοιπόν ! εἶπεν ἀποφασίζων ἐν τέλει. Παρασκευάζομεν αὔριον τὰς ἀποσκευάς μας καὶ ἀναχωροῦμεν μεθαύριον.

— Διατί ;

— Διατί ! διότι εἶσαι τὸ προσφιλέστατον εἰς τὴν ψυχὴν μου πλάσμα τοῦ Ὑψίστου καὶ ἡ εὐγενεστάτη ψυχὴ. Διατί ; διότι θ' ἀναγκασθῶ ἐπὶ τέλους νὰ ρίψω διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μου τὴν Μαγδαληνὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ τὸν Μοντνὸν εἰς τῆς λίμνης τὰ κύματα· διότι ὀφείλει τις ν' ἀνήκῃ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἀλλὰ μέχρι τινὸς σημείου· πέραν τούτου, ὅχι, ποτέ !

— Δόξα τῷ Θεῷ ! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ περιπτυσσόμενην αὐτὸν ἐγκαρδίως· σὲ ἀναγνωρίζω τέλος πάντων ! ναί, ναί, ὡς φύγωμεν !

Καὶ ἐσπευσεν πετῶσα ἐκ χαρᾶς ὅπως δώσῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καὶ γράψῃ πρὸς τὴν μίστρες Κράου ὅτι ἐπισπεύδεται ἡ ἐπάνοδος. Ἀπομείνας μόνος ἐπὶ τῆς ἐξώστερος, ἐβ' ἢς ἡ νύξ ἤρχετο ἦδη ἀπλούσα ἡρέμα τὰς σκιοειδεῖς αὐτῆς πτέρυγας, ὁ νεαρὸς ἀνὴρ, αἰσθανόμενος ὁδεσθεῖσαν τὴν εὐθυμίαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, παρεδίδοτο μετὰ πικρᾶς ἡδυσθαθείας εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἥτις κατεῖχεν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα τῆς μονήρους ἐκείνης ἡμέρας. Διηρωτάτο ὁποῖα ἄρα βάσκανος καὶ ἀπαισία μοῖρα παρεκώλυεν αὐθαιρέτως τὴν ἐκπλήρωσιν πάσης γλυκειᾶς ἐλπίδος του, παντὸς ἀγίου πόθου τείνοντος πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν οὐχὶ μόνον αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς λατρευτικῆς συζύγου του ἰδία. Ὡς σκάφος, οὐ ἡ πολυδοεῖκτις πυξὶς ἐπηρεάσθη μοιραίως ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς ὠκεανείου ρεύματος, ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν ἐλοξοδρόμει ἦδη εἰς σκολιάς ἀτραποῦς, μακρὰν τῆς χλοοφύτου καὶ ἡλιολαμποῦς ὁδοῦ, ἣν εἶχον προδιαγράψει. Φεῦ ! παρέστησαν ἦδη μάρτυρες δυστυχῶς εἰς ὅλα τὰ λυπηρὰ κοινωνικά φαινόμενα, εἰς σύνδεσιν φιλίας οὐχὶ ἀμέμπτου, εἰς συγχρωτίσεις ἠθικῶς λοιμώδεις, εἰς τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῆς ἐπὶ καταχθονίῳ σκοπῷ ἐπιδαψιλευομένης προστάσιας, τὸ κινῶν εἰς κατάραν τὰ χεῖλη καὶ εἰς ἀγανάκνησιν τὴν ψυχὴν !

Ναί, νομίζει τις ὅτι δύναμις φθονερὰ καὶ ἀκατάμαχτος, δύναμις ἀγνωστος ἀλλὰ φοβερά, προσεπάθει καὶ κατάρθου νὰ ἐκμηδενίσῃ ὁσημέραι τοὺς ἀγνοτάτους καὶ ὑψηλοὺς αὐτῶν σκοπούς. Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἐξέφυγεν ἀπροσδοκίτως ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συκοφαντηθέντος ἀριστοκράτου, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνδεεῖς μύρμηκες τοῦ ἀσώμου χωρίου, τοὺς ὁποίους ἐπόθησε νὰ εὐεργετήσῃ, μεταβαλλόμενοι εἰς ὄφεις ἀχαρίστους, ὕψουν ἦδη κατ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ των ἐδάφους τὴν μυριόδοντα κεφαλὴν. Ἡ εὐγενὴς τέλος καὶ ἀγία σύζυγός του, ἡ θεσπεσία γυνὴ, τῆς ὁποίας τὴν κόμην ἐστεφάνουν καλλιχρύσον δέλας, τῆς

ὁποίας ἡ ἀγνὴ ψυχὴ ἠγνόει καὶ τὴν ὑπαρξιν ἐτι ἐνίων κοινωνικῶν ἐνοχῶν, ὑπέστη θλιβεράν ταπεινώσιν ἰδοῦσα παρακολουθοῦντα τὰ βήματά της αἰσχρὸν καὶ ὀπισθοδούλον θαυμαστὴν, καὶ πονηρὰς φαυλοδίας γυναικας ἐπωφελομένους τὴν χυδαίαν σπουδὴν ἐκείνου, ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν μετὰ τῶν ἐραστῶν των ἐνοχον καὶ μεμπτέαν συνάντησιν ! Καὶ αἰφνιδίως εἰς τὴν ἐπὶ κλινὴν τοῦ ποθεινοῦ ἰνδάλματος σκληρᾶς ἀγωνίας ρομφαία διεπέρασε τὴν ἀπνυδικυῖαν καρδίαν τοῦ νεαροῦ ἀνδρός. Ἀπὸ τινος χρόνου διέδλεπε μυστηριώδη μεταβολὴν συντελουμένην βαθμιαίως ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς προσφιλοῦς γυναικός, ἥτις ἡγάπα μὲν αὐτὸν τρυφερῶς καὶ ἀναλλοιώτως, ἀλλὰ τὸν ἡγάπα ἦδη διὰ τοῦ αὐλοῦ ἐκείνου καὶ αἰθερίου ἔρωτος, ὅς-τις ἀρχῇθεν συνέδεσε τὰς ἀγνάς ψυχὰς των. Ἡ Θηρεδία ἐνεφορεῖτο ἦδη καὶ πάλιν στοργῆς τρυφερᾶς καὶ ἀδρόστατης φύλακος ἀγγέλου, ὅστις ἐπὶ τινὰς μόλις ἀλυσμονήτους ἡμέρας ταπεινώσας πρὸς τὰ καλλιχρύσα ρόδα τῶν ἐπιγείων ἐρώτων τὴν χιονόλευκον καὶ ἀργυρολαμπὴν πτέρυγάν του ἀπνυδικυῖαν ἐκ τῆς διηνεκοῦς πτήσεως, ἀνύψου ἦδη αὐτὴν ἅπαξ ἐτι πρὸς τὰ γαλήνια ὕψη, πρὸς τὰς χώρας τῶν ἀστέρων, ὧν τὸ ἄδυτον φέγγος αἰωνίως ἀστράπτει, ἀλλ' οὐδέποτε φέγγει, οὐδέποτε ἐμψυχοῖ.

ᾠ ! πῶς ἥλλαξεν οὕτως ἡ ἐρώσα καρδία της; τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῇ ἀπέτεινε μετὰ τινος ὥρας διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐξ ἀγάπης καὶ ἐμπαθούς ἀνυσυχίας Πυγμαλίωνος βλέποντος ἐκαρμαρουμένην τὴν ἀφρόπλαστον σάρκα ὑπὸ τὰς ἐνθέρμους θαπειάς του. Ἡ Θηρεδία ἀπῆντησεν :

— Ἀγαπητέ μοι ! εὐτυχῆς, πανευδαίμων, θά ἔσῃ διὰ δὲ τὴν ζωὴν μου τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν ὁμιλῶ ! Ὡ, μὴ φοβεῖσθαι ποτε ἀνῆκομεν πρὸς ἀλλήλους μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς. Ἐὰν σ' ἐστερωθῇ ποτὲ μόνον τὸν θάνατον θά ἐπεθύμουν. Ἀλλὰ τώρα, ἵνα μὴ ἀποσπασθῇ ποτε ἡ καρδία σου ἐκ τῆς καρδίας μου, ἀνάγκη νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐγὼ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ ἔρωτός μου. Εἶχον καταντήσει ζηλότυπος, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἀνακάλυψις τις μ' ἐφώτισεν αἰφνιδίως· ἐνόησα ὅτι ἡ ζηλοτυπία μου ἐμελλε νὰ φονεύσῃ τὸν ἔρωτά σου ! . . . Καὶ τότε ἐντὸς ὀλίγων μόνον ὥρων, — ὦ, δὲν γινώριζεις, δὲν θά ἐννοήσῃς ποτὲ μεθ' ὁποίων βασάνων ! . . . —, κατάρθωσα ν' ἀποπνίξω τὴν ζηλοτυπίαν τὴν γεννωμένην καὶ αὐξάνουσαν ἐντὸς μου ὡς θανάσιμος πυρετός ! Τὴν ἀπεδίωξα, τὴν ἀπέσβεσα ἐσσεῖ, καὶ οὐδέποτε πλέον θά μὲ καταλάβῃ· ἀλλ' ἡ θυσία μου αὕτη μ' ἐδίδαξεν ἐν ἀκόμῃ ἀγνωστον μέχρι τοῦδε μυστήριον.

— Ποῖον λοιπὸν μυστήριον ; ὁμιλεῖ ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος τρέμων ἐκ ταραχῆς.

Ἀποστρέψασα δειλῶς τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της, ὅπερ ὅμως τότε αἱ ὠχροφειγγείς ἀκτῖνες τοῦ ἐκπνέοντος λύχνου προδοτικῶς κατεφώτισαν, εἶπε στεναγνύουσα ἐλαφρῶς.

— Δύο τινὰ γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀχώριστα ἐν τῇ γυναικεῖ καρδίᾳ : ἡ ζηλοτυπία καὶ τὸ πάθος ! . . .

Τὴν νύκτα ἐκείνην πένθιμός τις καὶ μονήρης μορφὴ ἐν τῷ σκοτεινῷ ἠγρύπνει, ἐνῶ δὲ τοῦ ἀλύτου ζόφου ἡ σιγῶσα ἡχὼ ὑπέφαιδεν ὑπὸ τοὺς βαθεῖς στεναγμούς της, δύο δάκρυα πικρά, σιγνὰ καὶ βαρὴ ὑπέ-

λαμπον ἀμυδροῶς ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτῆς. Ἡ μορφή αὐτῆ δὲν ἦτο ἡ Θηρεσία, ἦτο ὁ περιπαθὴς αὐτῆς σύζυγος.

ΙΑ.

Τὴν μετεπιούσαν ἦσαν κατάκλειστοι αἱ πύλαι τοῦ μικροῦ παραλίνου μεγάρου, ἡ δὲ αἰθνιδία αὐτῆ ἀναχώρησις ἐκρησσίμευεν ὡς ἀνεξάντητος ὕλη συνδιαλέξεων τῶν πολυπραγμονούντων γειτόνων, ἐπικαιρος καὶ προσφιλῆς πόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ αἱ νύκτες ἠρχίζον μνηκνόμεναι.

— Διατὶ ἄρ' ἔσ' ὁ κόμης ἀπέσπασεν ἐκείθεν τὴν γυναῖκά του τόσον ἀποτόμως; ἠρώτησαν ἀλλήλας ἡ Βαλεντίνη καὶ ἡ Μαγδαληνή, ἀλλὰ πάραυτα ἐσιώπησαν, φρασδόμεναι τὸ στόμα ὑπὸ αἰσθημάτων φιλίας, ἢ, ὡς ἔλεγον οἱ πολλοί, ὑπὸ προσωπικωτέρων αἰτίων σεβασμοῦ πρὸς τὸ μυστικόν.

Μάτην ἡ Λίτσα προσεπάθησε ν' ἀποσπάσῃ εἰδήσεις ἀπὸ τῶν σιγηλῶν ἐκείνων χειλέων. Μὴδὲν κατορθώσασα, εἶπε πικρῶς:

— Καλὰ! κρύπτετέ το' σεῖς τὸ πτώμα, ἢ μᾶλλον τὰ τρία πτώματα; νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀνακαλυφθῶσιν οὕτως ἢ ἄλλως!

Ἡ κ. Σανδολὲν προσατενίσασα ἀπλανῶς τὴν ἄφρονα φίλην τῆς ὁποίας αἱ ὑπέρμετροι νεανικαὶ ζωηρότητες οὐδόλως εἶχον λησμονηθῆ, ἀλλ' ἐξηκολούθουν πάντοτε προκαλοῦσαι μυρίας ἀφηγήσεις καὶ σχόλια, τῇ εἶπεν:

— Ὡ, ἀγαπητὴ κυρία, ὅπωςδὴποτε, προτιμῶ νὰ κρύπτω νέα πτώματα παρὰ παλαιούς σκελετούς!

Ταῦτοχρόνως ἡ Θηρεσία σκιρτῶσα ἐκ χαρᾶς ἀνέβλεπε τὸν οἶκόν της καὶ τὴν ἀγαθὴν Κάθλιν ἡ ὁποία ἀνυπομονεῖ στερνθεῖσα αὐτῆς ἐπὶ ἑξ ὅλας ἐβδομάδας.

— Πόσον κουρασμένη φαίνεσθε! εἶπεν ἡ Σκωτίς νομίζε τις ὅτι ἐπανερχεσθε ἐκ τῆς περιοδείας τῆς γῆς ὅλης.

— Δὲν ἀπατάσθε, ἀγαπητὴ φίλη! εἶπε στενάζουσα ἡ νεαρὰ γυνή. Ἐπανερχομαι ἐκ τῆς περιοδείας κόμου ἄλλου, τὸν ὅποιον ἀκόμη δὲν ἐγνώριζον. Ἀλλ' ἐλπίζω, ἐλπίζω ὅτι τὸν κόσμον ἐκείνον οὐδέποτε πλέον θὰ τὸν ἐπανίδω.

Ἡ Θηρεσία ἀνυπομονοῦσα εὐθύς τὴν αὔριον μετέβη εἰς τὸ κατὰ τὴν λεωφόρον Κλέδερ μοναστήριον, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της μετέβαινε πρὸς τὸν δικηγόρον Γυιδὼν Δουδουκέ.

Ἡ ἀνεψία καὶ ἡ θεία συνδιελέχθησαν ἐπὶ μακρόν, ἢ μᾶλλον ἐκείνη, βεβαρυμένην ἔχουσα τὴν καρδίαν, ἀπνέθυε πρὸς ταύτην γενικὴν ἐξομολόγησιν περὶ πασῶν τῶν θλίψεων ὅσας ὑπέστη ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰς τὸν κόσμον εἰσόδου της.

— Συμπέρασμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, εἶπεν ἐν τέλει, εἶναι, ὅτι εἶμαι ἡ ἥκιστα ἐπιδεξία ἡ ἥκιστα ὀδυερκής. Μέχρι τοῦδε λάβην μόνον διέπραξα, μόνον δὲ ἡ ἐκλογὴ μου δὲν ὑπῆρξεν ἐπισηφαλῆς, διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον σεβαστότερος καὶ ἀξιαγαπητότερος ἀνὴρ ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνῆκω.

— Λοιπὸν! εἶπε μειδῶσα ἡ μοναχὴ, ἡ τύχη σου δὲν εἶναι τόσον ἔλαττον ὅσον νομίζεις.

— Ναί, δι' αὐτὸ καθ' ἑκάστην κ' ἐγὼ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ δυστυχῶς... Ἐνόμιζον ὅτι

ἐγεννήθην διὰ νὰ ἀναγάγω πρὸς τὸ ἰδανικὸν τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλὰ ἠπατώμην!

— Γνωρίζω ἐγὼ διὰ τί ἐγεννήθης, ἀγαπητὸν παιδίον, ἐπιθύριδεν ἡμιφῶως ἡ σεβασμία γυνή.

— Ἡθέλησα νὰ σώσω τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα· ἠθέλησα νὰ εὕρω τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῷ ἔρωτι καὶ νὰ τὴν χαρίσω ἐπίσης εἰς τὸν σύζυγόν μου, ἀλλ' ἀντὶ εὐδαιμονίας ἀπέκτησα τὴν ζηλοτυπίαν διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐψύχρανα. Εἶχομεν ἀποφασίσει ὁμοῦ νὰ ἀφιερῶσωμεν τὴν μεγάλην περιουσίαν μας εἰς ἀγαθοεργίας· ἀλλ' ἡ περιουσία ἀπειλεῖται, αἱ ἀγαθοεργίαι παρεκωλύθησαν. Προετιθέμεθα νὰ περιβάλωμεν διὰ νέας αἰγλῆς τὸ ὄνομα καὶ τὴν τιμὴν τῶν οἰκογενειῶν μας πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου· ἀλλὰ φεῦ! ὁ κόσμος μάς κατέδειξε, — καὶ δύναται νὰ καυχᾶται διὰ τὴν νίκην ταύτην, — ὅτι ἐκεῖνος εἶναι φρόνιμος καὶ ἡμεῖς τρελλοί!

... Γνωρίζετε ὑπὲρ τίνος ἦλθον ἐδῶ νὰ δεηθῶ; ὑπὲρ λύσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐθεράπευεν ἰσως ὀριστικῶς ὅλα τὰ δεινὰ: ἴσως ἂν ἐχάνομεν τὴν δίκην μας...

— Ἀρκοῦν οἱ παραλογισμοί!... ἀνέκραξεν ἡ μοναχὴ· γνωρίζεις ἂν τὴν ἐχάνατε τί θὰ συνέβαινεν; ὁ σύζυγός σου θ' ἀπέθνησκεν ἀπὸ λύπην, διότι θὰ σ' ἐβλεπε πτωχὴν.

— Ἐχετε δίκαιον!... ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία ὠχριάσασα... Λοιπὸν, καλὴ μου θεία, ὥς ὑπάγωμεν, παρακαλῶ, νὰ προσευχηθῶμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ν' ἀνάψω μεγάλην λαμπάδα, ἡ ὁποία θὰ ἰσχύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν κάλλιον ἢ ἡ σύνδεσις σχέσεων... ὅχι ἀνεπιλήπτων.

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μοι· θ' ἀνάψῃς μεγάλην λαμπάδα κ' ἐγὼ θ' ἀνάψω ἄλλην μεγαλειτέραν ἀκόμη.

— Διὰ τὴν αὐτὴν δέσπιν;

— Ὅχι: διὰ δέσπιν ἄλλην, τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ εἰπω βραδύτερον, ὅταν ὁ Θεὸς τὴν εἰσακούσῃ.

Ἀπευθύνασα θερμὰς δεήσεις ἡ Θηρεσία, ἀπῆλθε μετὰ καρδίας ἐλαφρόας, μετὰ χαρᾶς δὲ παρετήρει καθ' ὁδὸν τὴν βασιλεύουσαν ἐν τῇ πόλει ἡρεμίαν κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐποχὴν.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ προαύλιον τοῦ μεγάρου ἀφαιροῦσα τὰ χειρόκτια, παρετήρησεν ἐπισκέπτῃ, ὅστις ἀπῆρχετο ἀκούσας παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι οἱ κύριοι ἀπουδιάζουσιν, ἀλλ' ἀπῆρχετο κάτωχρος καὶ κατασυντετριμμένος ὥσπερ εἶχεν αὐτοστιγμὴ ἀκούσει τὴν εἰδήσιν ἀπροσδοκίτου καταστροφῆς. Ἰδὼν τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἔστη, καὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἡ θλιβερά ὠχρότης δὲν μετεβλήθη μὲν εἰς ἐρύθημα ἀκραῖον, ὅτερ ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξορισθῆ ἀπὸ τῆς ἀσθενικῆς ὀψέως του, προσέλαβεν ὅμως ἀσθενεστάτην ροδόχροιαν. Ὁ νέος κατεφαίνετο ξένος, οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἀπλουστάτης περιβολῆς του, ἀφ' ἧς ἔλειπεν ἡ ἀπαράμιλλος παριδιανὴ χάρις, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φλογεροῦ καὶ πυρετώδους βλέμματός του, ὅπερ ζωηρῶς ἀπαστράπτον, ἐπεσκίαζε τρόπον τινὰ τὸ μελάγχρολον πρόσωπον. Ἡ Θηρεσία νομίζουσα ὅτι τὸ πρόσωπον ἦδη βλέπει τὸ ἄτομον τοῦτο, οὐδὲ κἀν ἀνεπόλνσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπερ τῇ ἦτο γνωστότατον, μετ' ἐλαφρόας δὲ ὑποκλίσεως διήλθε πρὸ αὐτοῦ φρονοῦσα ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἀπέβλεπε τὸν ἀπόντα σύζυγόν της. Ἀλλ' ἐκεῖνος διὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ

συγκινήσεως εντόνου ὁποία εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς λαοῖς, ἐπιθύρισε·

— Συγγνώμην, κυρία . . . Ἐάν . . . ἐάν ἐτόλμων νὰ σᾶς παρακαλέσω . . . νὰ μὲ δεχθῆτε ἐπὶ ὀλίγα λεπτά μόνον . . .

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λόγων τούτων, οὔτινες ἐνεῖχον θλιθεράν, δειλὴν, σχεδὸν ἀπέλπιδα παράκλησιν, ἢ ἐλεήμων ἐκείνη καρδιά ἐμάντευσε συμπαθῶς τὰς μυχίας ἀγωνίας εἰς κρύφιον καὶ πολύστονον ἄλγος βεδυθιμένης ψυχῆς, ἐξ ἐκείνων εἰς ᾗς συχνάκις ἐπεδαψίλευε τοὺς θησαυροὺς τῆς προσηνοῦς καὶ στοργικῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως.

Ἐνευσε τότε πρὸς τὸν ὑπνέτην ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου συνήθως ἐδέχετο τὰς τοιαύτας ἐπισκέψεις.

— Δύναμαι νὰ σᾶς παράσχω ἐκδοῦλευσίν τινα ; πρῶτοντι τὸν ἄγνωστον.

— Ὅχι, κυρία, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος μετὰ μειδιάματος θεικάρδιον θλίψιν ἐγκατοπιτρίζοντος. Εἶθε νὰ δυνηθῶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει.

Ἡ οἰκοδόμοισιν παρητήρει αὐτὸν εὐρισκομένη εἰς τὸ ὅσπον τῆς ἐκπλήξεως. Κλίνων δὲ τὴν κεφαλὴν, ὥσει ἐβάρυνεν ὑπ' αὐτὴν αἰσχύνῃ ἕνεκα τῶν τελευταίων αὐτοῦ λόγων, ἐπεῖπε δειλῶς :

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε, βλέπω· ἴσως ἄλλος τις εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐλυπεῖτο, ἀλλ' ἐγὼ χαίρω διὰ τοῦτο . . . μήπως ἂν εἶχεν ἄλλως, θὰ μὲ ἐτιμᾶτε ἀξιούσά με ἀκροάσεως ; ὀνομάζομαι Φορτουνάτος Καδαρού.

Ἡ Θηρεσία ἀνεσκιρτήσεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ἀνεσκιρτήσεν ἐνθυμουμένη τὰ θλιθερά ἐπεισόδια τὰ καταταράξαντά ποτε τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν αὐτῆς, τὰς ἀπροσδοκίτους συναντήσεις, τὰς ἀπονενοημένας κινήσεις, ᾗς πολλακίς ἐπ' αὐτοφῶρῳ συνέλαβε ! ἀνεσκιρτήσεν ἀναπολοῦσα τὸ παράφρον πάθος τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον μετὰ τρόμου εἶχε φύγει, καὶ ὁ ὁποῖος ἀνελπιδίως ἦδη ἐν μέσῃ τῇ πρωτευούσῃ ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς. Φεῦ ! δὲν τὸν θεράπευσε λοιπὸν ὁ πανδαμῶρ χρόνος, ἢ ἀπουσία ἢ μακρά καὶ λαθίπονος ; . . . Ἀλλὰ ρίψαδα ἦδη περιφθορὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ δυσμοῖρου θνητοῦ, παρητήρησεν ὅτι ἔτρεμεν ὡς ἀνεμόπληκτον φύλλον, ἢ δὲ θλιθερά ἀποψὶς τοῦ τῇ ἐνέπνευσε θάρρους καὶ οἴκτον δυνάμα.

— Ναί, δὲν σᾶς ἀνεγνώρισα, εἶπεν, ἀλλὰ τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πρόσωπόν σας ἥλλαξε κατὰ τι, μοὶ φαίνεται.

— Πραγματικῶς, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος θλιθερῶς μειδίων καὶ πάλιν, ἔχω τώρα γενεαῖδα ἀναχωρητοῦ· ὦ, κυρία, χαίρω πολὺ ἀληθῶς διότι δὲν μὲ ἀνεγνωρίζατε ! αὐτὴ ἀκριδῶς ἢ σύμπτωσις μοὶ ἐπέτρεψε . . .

Ἡ Θηρεσία ὠπισθοχώρησε κατὰ τινα βήματα μέχρι τῆς θερμάστρας, ἐκεῖνος δὲ μὴ τολμῶν νὰ χειρονομήσῃ ἐκ φόβου μὴ αὐξήσῃ τὸν μυστικὸν αὐτῆς φόβον ἐξηκολούθησε δι' ἱκετικοῦ ὕψους :

— Πρὸς Θεοῦ, μὴ μὲ φοβεῖσθε ! ἐνομίσατε ὅτι ἤλθον διὰ νὰ ζητήσω ἔλεος ; ναί, ἔλεος ζητῶ, ἀλλ' ἔλεος δικαιοσύνης ! . . . ἤλθον σήμερον ἐκεῖθεν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας ὄχι μόνον δύνασθε, ἀλλὰ καὶ ὀφείλετε ν' ἀκούσητε,

διότι εἰσθε ἁγία καὶ βασιλίσσα συγχρόνως κληρὸν ἔχουσα τὸ ν' ἀπονέμη δικαιουσίνην εἰς πάντας.

Ἡ τολμηρὰ ἐκφρασίς τῶν ἀδυναρτήτων πως ἰδεῶν τούτων ἐπέτειναν μᾶλλον τὸν φόβον τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ τῇ ἐνέπνευσαν ἀλλοίαν τινὰ δυσπιστίαν . . . Μήπως ἡ μανία, ἡ ἀληθὴς μανία ἐπῆλθε πραγματικῶς ! τί λοιπὸν ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ὁ θεόληπτος οὗτος ; ! . . .

Διὰ φωνῆς τότε στεργᾶς, ὥσει πρὸ μακροῦ εἶχε προμελετήσῃ τὰς φράσεις, ὁ νεανίας εἶπε :

— Ὁ πατήρ μου ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς καταστρέψῃ, θὰ σᾶς καταστρέψῃ ἴσως, ἀλλ' ἐγὼ δὲν συναινῶ μετ' αὐτοῦ· ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι οὐδόλως τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς πράξεις του. Ἄν οἱ δικασταὶ σᾶς καταδικάσωσιν, ἢ ἀπόφασις αὐτῶν θὰ ἐρεῖδῃται ἐπὶ τῶν νομικῶν διατάξεων, ἀλλὰ θὰ ἴναι ἄδικος, παράνομος, βιαία πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς συνειδήσεως. Ναί, διότι ὁ κόμης εἶναι ὅλως ἀνεύθυνος διὰ τὰ διαπραχθέντα σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἀπέτισε δι' ὑπερόγκου ποδοῦ. Ἐάν λοιπὸν ἄλλοι συνώμοσαν καθ' ὑμῶν ἀδυσώπητον πόλεμον, ἐάν τὸ ὄνομα, ὅπερ φέρω εἶναι πρὸ ὑμῶν ὄνομα μιστὸν καὶ κατάρατον, ὦ, τοῦλάχιστον τὸ δυστυχὲς ἄτομόν μου ἔστω, σᾶς ἱκετεύω, ἀπληλαγμένον τοῦ μίσους ὑμῶν ! . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ δὲν σᾶς μισῶ . . .

Ἐδῖγησεν ! ἡ συγκίνησις καὶ τὸ ἄλγος οἶνει διὰ χαλκοσιδήρων δακτύλων ἀπέπνιγε τὸν λάρυγγα αὐτοῦ, ἀπέστρεψε δὲ θλιθερῶς τὴν ὄψιν, ἐφ' ἧς δύο δάκρυα θερμὰ σιγῆλως ἐκυλίωντο.

Συγκεκινημένη, ἀλλὰ δυσπιστοῦσα ἔτι ἡ Θηρεσία, τῷ εἶπε συμπαθῶς.

— Οὐδέποτε οὐδένα θὰ καταρασθῶμεν ὅ,τι δῆποτε κἂν συμβῇ· ἀλλ' ἂν γνωρίζετε ὅτι αἱ περὶ ὑμᾶς ἀποπλανῶνται εἰς ὁδὸν ἀδικίας, διατὶ δὲν τοῖς λέγετε ὅσα μοὶ εἶπατε ; αἱ ἐνστάσεις σας θὰ τοὺς ἐπειθον ἴσως.

— Αἱ ἐνστάσεις μου ! ἀπῆντησεν ὁ δυστυχὴς, αἱ ἐνστάσεις μου ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά των πλέον ἢ ἅπαξ, ἀλλ' ὡς μόνον ἀποτέλεσμα ἐπῆνεγκον τὸ ἐξῆς : τὸ νὰ μ' ἀποδιώξῃ ἐκ τῆς στέγης τοῦ ὁ πατήρ μου κακὸν κακός.

— Εἶναι δυνατόν ! ἀνέκραξεν ἡ εὐαίσθητος γυνὴ συνηνοῦσα τὰς χεῖρας. Δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι ἔχετε τοῦλάχιστον θέσιν δικηγόρου ἐν Μασσαλίᾳ· δὲν ἔχει οὕτω, νομίζω ; ἀῖ· ἔτερον, ὅταν οἱ δικασταὶ ἐκδώσωσι τὴν ἀπόφασιν, δὲν θὰ ὑψίσταται πλέον λόγος διαστάσεως μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς οἰκογενείας σας, θὰ ἀναλάβετε τότε τὴν θέσιν σας ἐν τῇ πατρικῇ ἐστίᾳ. Τοῦτο εἶναι τὸ καθῆκόν σας.

— Ποτέ, κυρία, ποτέ ! εἶμαι ὀλιγώτερον ξένος ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης οδοῦ, ἢ ἐντὸς τῆς «ἐστίας» ἐκείνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ συσκέπτονται ἐναντίον σας ! ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ στάδιόν μου, δὲν θεωρῶ πλέον ἐμαυτὸν ἄξιον αὐτοῦ, διότι δὲν δύναται νὰ τιμωρῇ τὰς ἀδικίας τῶν ἄλλων ὁ φέρων ὄνομα, ὅπερ ἡ ἀδικία πρὸ πολλοῦ κατεκκληδῶσε.

— Θὰ κατοικήσητε εἰς Παρισίους ; ῥώτησεν ἡ κόμισσα, ἣν ὅπως δῆποτε δυσηρέστησεν ἡ ἰδέα τῆς γειτνιάσεως.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ νεανίας, ἐννοῶν τὸ πνεῦμα τῆς ἐρωτήσεως· ὦ, δὲν εἶναι εὐκόλως δι' ἐμὲ ἡ

διαβίωσις ἐδῶ! πολλὰ αἰτία μὲ κωλύουν, καὶ πρῶτον εἶναι τὰ ὅτι δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ τοῦ Σενάκ.

— Ἄλλ' εἶπατε νομίζω ὅτι ὁ πατήρ σας . . .

— Μοὶ ἐκλείδε τὴν θύραν του· ναί, ἀλλ' εὗρον κατάλυμα πλῆσιον φίλου τινός, — κοινοῦ μας φίλου, ἄλλως τε — προσέθηκε μειδιῶν.

— Ποῦ λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία πλήρης οἴκτου πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις ἐπασχεν ἐνεκεν αὐτῆς. Δὲν γνωρίζω ἐκεῖ εἰς Σενάκ κἀνὲν κατάλυλον οἶκημα, οὔτε . . .

— Οὔτε κοινούς φίλους; ἀνέκραξεν ὁ ξένος ἀποτολμῶν νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν, ἥς ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τὸ τέλος· ἐλθσμονήσατε τὸν γηγαιὸν πορθμέα. Ἐχει δύο δωμάτια, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐνφοκίασα, καὶ τρώγω μαζὶ τοῦ, ἀλλὰ μὴ μὲ λυπεῖσθε! πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔχω τὸν Ροδανόν, δηλαδὴ τὸ ὡραιότατον ἐπὶ γῆς πανόραμα. Τὴν νύκτα ἀλείψομεν ὁμοῦ, εἶναι δὲ καλλιτέχνης ὁ γέρον Σινιόλ περὶ τὴν μαγειρικὴν παρασκευὴν τῶν νοστιμωτάτων ἰχθύων τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλα τοῦτο, κυρία, τὸ γνωρίζετε! Πλέον ἢ εἰκοσάκις μοὶ διηγῆθη ὅτι ἡμέραν τινα, ἀλθσμονήσων-δι' αὐτὸν ἡμέραν, ὑμεῖς διερχομένη πρὸ τῆς θύρας του, τῷ ἐνεποιήσατε τὴν ἀνέλπιστον τιμὴν τοῦ νὰ δοκιμάσῃτε τοὺς ἰχθῦς του.

Ἡ οἰκοδόμοισα ἐλθσμονήσων ὅτι ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἄλλης ἥττον εὐαρέστου ἀναμνήσεως. Ἀνεπόλει τὴν εἰκόνα αὐτῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν δωρήσει εἰς τὸν γέροντα ὡς ἐπιγεῖον ἀμοιβὴν τῆς πρὸς τὸ Θεῖον ἐπιστροφῆς του, ἅμα δὲ καὶ τὸ ἐπακολουθῆσαν εἰς τὴν ἀπονομὴν ταύτην ἀτυχὲς ἐπεισόδιον. Φεῦ! τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ πρῶτον ἦδη ἐπὶ ζωῆς τῆς ἀνῆρ τις αὐθαδῶς τὴν προσέβαλε, καὶ ἦδη ὁ ἀνῆρ ἐκεῖνος εὐρίσκετο πρὸ αὐτῆς! . . . καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐρεθισμοῦ τούτου ἐπανεβλέπε διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς φαντασίας τὸ κατὰ μήκος τοῦ ἀργυροστίλβοντος ποταμοῦ διήκον ἔρημιον πεδῖον, τὰς ὑψικαρήνους λεύκας, ἃς μόλις ἤρχιζε κοσμοῦσα διὰ βλαστῶν χλωροφύλλων ἡ πρώτη δροσώδης καὶ ζειδωρὸς ἐπίπνοια τοῦ ἔαρος, τὴν μικρὸν μέσῳ ἀειθαλὸν ἀναδενδράδων προκύπτουσαν θύραν τοῦ πύργου, ἣν τοσοῦτον ἐσπευδε νὰ φθάσῃ, καὶ τὸν νεανίαν ἐκείνον, τὸν ἄφρονα νεανίαν, ὡχρόν, ἔξαλλον, ἀπεγνωσμένον, ἔτοιμον νὰ κατακυλισθῇ εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ἀείροχθον κύμα. ἵνα ἐκεῖ ἀποσβέσῃ τὴν πυρὰν τῶν σπινθῶν του, ἵνα ἐκεῖ ἀποπλύνῃ τὸ βαρὺ αὐτοῦ ἔγκλημα! . . . Ὡ, κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν ἀπέπλυνεν αὐτὸ ἀλθῶς· ἀλλ' ἂν ἡ μανία ἐκείνη αἰφνης ἀνεφαίνετο; Ἡ νεαρά γυνὴ ἐρρίγει ἦδη πάλιν ὡς τότε ταρασσομένη μυχίως ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, ἣν ἀφρόνως ἐκεῖνος προὐκάλεσε.

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ τινος κινήματος δηλοῦντος ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐληξε, θὰ ἐπαναλάβω εἰς τὸν σύζυγόν μου ὅ,τι ἤκουσα παρ' ὑμῶν, ἔσπε δὲ βέβαιος ὅτι θὰ εὐγνωμονῇ πρὸς ὑμᾶς καὶ δὲν θὰ σᾶς κατακρίνῃ, ὀφείλει ἄλλως τε. . .

— Παρακαλῶ νὰ τῷ εἴπητε ἐπίσης, κυρία, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ ξένος, ὅτι δὲν παλαίει κατ' ἐχθροῦ συνήθους, ἀπλῶς ἐπιθυμοῦντος νὰ κερδίσῃ τὴν δίκην. Ὡ, ὅχι! ὁ πατήρ μου, καίτοι ἐραστὴς τοῦ

χρυσοῦ, οὐχ ἥττον ὁμως τὸ ὑλικὸν κέρδος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ θεωρεῖ ὡς ἀπλοῦν παρεπόμενον, διότι, νομίζων ὅτι προσεδέλθη ὑφ' ὑμῶν, κυρίως εἰς ἐκδίκησιν ἀποβλέπει, εἰς ἐκδίκησιν ἀντὶ παντός μέσου· ἐκδικεῖται μάλιστα ἦδη κατὰ τοῦ υἱοῦ του!

— Ὡ! πόσον τρομερὸν εἶναι τὸ μῖσος! ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία φρίσσουσα καὶ ὑπὸ παγεροῦ ἰδρώτος περιχευομένη πρὸ τῆς ἀπαισίου ἠθικῆς θέας, ἥτις διπνοίγετο πρὸ τῶν νοερῶν ὀμμάτων τῆς . . . Ἐπιθυμεῖτε; . . . ἴσως θὰ ἦτο καλὸν νὰ σᾶς ἀκούσῃ αὐτὸς οὗτος ὁ σύζυγός μου κατ' αὐτάς.

— Θὰ ἐδέχετο ἄρ' γε; θὰ ἤξiou νὰ μοὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν αὐτὴν ἐπιεικῆ ὑπομονήν, μεθ' ἧς ὑμεῖς μ' ἐδέχθητε; Ἀμφιδόλλω, κυρία, καὶ πιστεύω ὅτι συμφωνεῖτε . . . Συμφωνεῖτε ἐπίσης, δὲν ἔχει οὕτω; ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λάβω μέρος εἰς συμβούλιον κατὰ τοῦ πατρός μου. Ἐπὶ τέλους δέ, προσέθηκε μειδιῶν, τὰ παρισιανὰ ξενοδοχεῖα στοιχίζουσιν ἀσυγκρίτως πλείοτερον παρὰ τὸ πενιχρὸν κατάλυμα τοῦ Σινιόλ.

— Ἄλλὰ τὸ ταξεῖδιον τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ κόμισσα, αἰφνιδίως ἀντιλαμβανομένη τῆς τελείας ἀπογυμνώσεως τοῦ δυστυχούς ἀποκλήρου. Εἶναι δαπάνη ἁδρά . . . εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθητε μόνον διὰ νὰ μοὶ εἴπητε ὅ,τι ἔμαθον παρ' ὑμῶν!

— Φίλος μου τις Μασσουλιώτης, δημοσιογράφος, μοὶ ἐπρομήθευσεν εἰσιτήριο, ὥστε βλέπετε τὸ ἐναντίον, τὸ ταξεῖδιον οὐδὲν μοὶ στοιχίζει. Θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε πολὺ εὐτυχῆς. Σᾶς ἐκπλήττει ἡ λέξις; ἐπανελάθεν, ἰδὼν αὐτὴν ἀποροῦσαν εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦτο ἐκ στόματος ἀνθρώπου, ὃν ἡ τύχη τόσῳ σκληρῶς κατεδίωξε. Ναί, εἰμαι πολὺ εὐτυχῆς, διότι δὲν ἔχω πλέον ἐπὶ τῆς καρδίας τὸ βαρὺ, τὸ δυσφύγοντον ἄχθος ἐκεῖνο, δηλαδὴ τὴν ὀργὴν σας καὶ τὴν περιφρόνησιν, μήπως τοῦτο εἶναι μικρὸν δι' ἐμέ; ὅχι, κυρία, σᾶς βεβαιῶ, οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου ὑπῆρξα τόσον εὐτυχῆς.

Ἄλλ' ἡ πυρετώδης καὶ ἀλγεινὴ λάμψις τῶν μαύρων ὀμμάτων του διέψευδε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας τὰς συγχαρητηρίους φράσεις, ἃς πρὸς ἑαυτὸν ἀπύθυνε, διὰ φωνῆς δὲ ἡρεμωτέρας προσέθηκεν ἀνευ ἐμφάσεως:

— Ἄλλως τε ἀμφιδόλλω ἂν ἡ ζωὴ αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν.

Δι' ἐνὸς μόνοις βλέμματος, ἡ Θηρεσία ἀνέγνω ἐντὸς τῆς καρδίας του. Φρικώσα ἀνελογίσθη τὰς στιγμὰς τῆς νυκτερινῆς ἀλαΐας ἐντὸς τῶν γαλινῶν κυμάτων τοῦ Ροδανοῦ! Καὶ ἐν εἶδει ἀλγεινῆς ὀπτασίας διεῖδε τὸν γηγαιὸν πορθμέα ὠθοῦντα τὸ σκάφος αὐτοῦ πρὸς τὴν ὄχθην ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σεληνῆς, ἀλλὰ κενόν, οἶμοι! ἀνευ τοῦ ἀπέλπιδος συντρόφου του. Διὰ γλυκεῖος δὲ καὶ σοδαροῦ τόνου, δι' οὗ συνήθως ὠμίλει πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δυστυχεῖς, τῷ εἶπεν:

— Ὁ Θεὸς μόνος γνωρίζει τὴν ὥραν καὶ δύναται νὰ ὀρίσῃ αὐτήν· οἱ ἄφρονες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σφετερίζονται τὸ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν δικαίων Του εἶναι ἐγκληματῆται μεμπτοὶ καὶ στυγεροί . . . Σᾶς ἐκτιμῶ μεγάλως· θὰ φανῇτε ἀξίος τῆς ἐκτιμῆσεώς μου αἰετοῦ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, κυρία, αἰετοῦ, τὸ ὀρκίζομαι.

— Προσεύχεσθε ἐνίοτε; ἠρώτησεν ἐκείνη πάλιν.